

آغاز تکریم، پایان تحریم

پس از ماه‌ها کش و قوس و رفت و آمد سیاسی و این بار با بهره‌گیری از **دیپلماسی لبخند** و احترام متقابل فارغ از هر گونه جنجال و کرکری، بالاخره توافق هسته‌ای صورت گرفت و شش قدرت جهان در برابر عظمت ایران، سر تعظیم فرود آوردند.

بحثمان، بحث سیاسی نیست، بلکه بحث ادبیات صحیح و بکارگیری واژگان احترام آمیزی است که با حفظ کرامت انسانی دستاوردهای مثبتی را به ارمغان می‌آورد.

صحبت از کرامت انسانی و در یک کلمه، تکریم، به عنوان شیوه‌ای کارآمد نه تنها در بعد تبلیغاتی قضیه، بلکه احترام به انسان‌هایی است که بر مسند خلیفه الهی تکیه زده‌اند.

چند روز پیش که به دعوت گروه تشخیصی درمانی فرجاد جهت بازدید از امکانات پاراکلینیک این گروه وارد آن شدم با صحنه‌ی خوشحال‌کننده‌ای مواجه شدم که سال‌ها آرزوی دیدنش را در کشورمان، در ذهن می‌پروراندم. آرزویی که هر از گاهی در گذشته به شکل شعاری در بعضی از مراکز دولتی دیده می‌شد و پس از مدتی کوتاه، حتی در حد یک واژه‌ی ساده هم اثری از آن دیده نشد.

در هنگام ورود به این مرکز پرسنل مؤدبی را دیدم که در کمال احترام بیماران و مراجعین را راهنمایی و مورد **احترام و تکریم** قرار می‌دادند، با خود گفتم حتی اگر مدیریت این مجموعه، نگاه تبلیغاتی و منفعت طلبانه به این مقوله داشته باشد باز هم می‌توان به عنوان شیوه‌ای ارزشمند از آن یاد کرد، چرا که در هر صورت احترام به حقوق مردم و تکریم آن‌ها موجبات رضای خداوند را فراهم کرده و محصول معنوی و مادی آن نیز با خیر و برکت همراه خواهد بود.

قطعا اگر این ادبیات در سایر مراکز خصوصی و دولتی جایی برای خود باز کند، شاهد پیشرفت روزافزون کشور عزیزمان در تمام زمینه‌ها خواهیم بود. خصوصا در مطب‌های خصوصی که متأسفانه در بعضی از آنها بیماران، از همان بدو ورود به مطب، با چهره‌ی عبوس و در هم گرفته‌ی منشی مواجه شده و با نگاه سنگین او و گاهی پزشک مربوطه بدرقه می‌شوند.

اعتقاد بنده بر این است که قداست رشته‌ی پزشکی با واسطه‌ی کرامت انسانی تعریف شده و همه‌ی ما موظفیم با احترام به حقوق مراجعین خود و راهنمایی‌های بی چشم داشت خود در حفظ این قداست کوشا باشیم.

■ دکتر سید محمد طباطبایی